

flaaede Dagsordener, skal jeg bemærke, at den Dagsorden, som er bragt frem af de ærede Forslagsstillere, kan jeg under alle Omstændigheder ikke stemme for. Saa vidt jeg veed, søger man at faae et andet stort Nummer ud af en Sag, hvor en Skolelærer har faaet en temmelig let Rettesættelse. (En Stemme: Den var temmelig grov!) Saa? Efter hvad jeg har hørt, anser jeg den for meget let — uden at man i Forveien havde indfaldt ham til Forhør; men her opfordrer man Danmarks Folkething til igjennem Dagsordenen at sælde en Dom over to af Statens Embedsmænd uden nogen som helst Undersøgelse eller Forhør af de Paagjældende. Dette anser jeg for et langt stivere Stykke end det, som man vil gjøre til Gjenstand for Forespørgselen til Kirkeministeren.

Octavius Hansen: Jeg skulde meget hellige, om der i mit forrige Foredrag skulde have indsnegnet sig nogen Uttring, hvorved den ærede Minister kunde have Anledning til at beklage sig over, at jeg skulde have sagt, at han fremstillede en Uvidenhed, som han ikke nærede. Dette var selvfølgelig ikke min Mening. Naar jeg har sagt Noget, der kunde misforstaaes saaledes, tænkte jeg paa, at der muligvis af Justitsministeren kunde gjøres en Forskiel i hans Videnskab i hans officielle Egenkab af Minister, og den Videnskab han i øvrigt maatte være i Besiddelse af. Da dette Tilfælde i Nakkov har været særdeles meget omtalt i Bladene — (Modsigelse) jo, jeg har set det mange Steder — kan jeg ikke negte, at jeg troede, at Ministeren som Privatmand havde vidst det, men at det ikke var kommet til hans Kundskab som Justitsminister. Saa fremt dette er en Misforstaaelse af den ærede Ministers første Foredrag, er det denne, som har givet mig Anledning til at yttre de Ord, hvori den ærede Minister fandt Noget, som han kaldte nærgaaende. Hvis jeg imidlertid havde fulgt den Anvisning, som den ærede Minister gav enten mig eller andre Medlemmer af Thinget til at henvende os med en Klage eller et Andragende til Justitsministeren og gjøre ham opmærksom paa, at der forelaa det og det Tilfælde fra Storeheddinge og det og det fra Nakkov, og som han ikke fandt sig foranlediget til at gjøre Noget i den Anledning, er jeg oprigtig talt ikke ganske sikker paa, hvilket Svær vi havde faaet fra Justitsministeren. Jeg vilde have fundet det meget berettiget, om Justitsministeren havde opfattet det som noget nærgaaende, eller jeg kan sige nærvist, at gjøre ham opmærksom paa et Faktum, der har været saa meget omtalt, som i alt Fald Tilfældet i Storeheddinge har været. Den ærede Minister mente at maatte gaa ud fra, at det var naturligt for Medlemmer af Folkethinget at henvende sig i en Skrivelse eller et Andragende til Justitsministeren og gjøre denne opmærksom paa et Faktum af den Karakter,

som det i Storeheddinge; men jeg vilde, som sagt, betragte det som noget nærgaaende eller nærvist. Den ærede Justitsminister kan have fuldstændig Ret i, at det var naturligt fra vedkommende Mormonpredikants Side — som jeg i øvrigt ikke interesserer mig det Mindste for — at indgaa med sin Klage til Justitsministeren; men jeg antager ikke, at det kan være naturligt for en Folkerepresentant at henvende sig til vedkommende Minister og ikke til det Forum, hvor han hører hjemme, nemlig Folkethinget. Naar det imidlertid efter den høitærede Justitsministers senere Udtalelse maa antages, at han har været fuldkommen uvidende om det Tilfælde, der foreligger fra Nakkov, saa begynder jeg virkelig at tro paa, at en saadan Undskyldning er tilladelig som den, der er bleven fremsat i det i den senere Tid meget omtalte Tilfælde, af Lærer Andersen i Kjældernæs, der jo ikke har villet vedkjende sig, at han skulde have været vidende om, at man har tillagt ham de Uttringer, hvorfor han har faaet en Tilrettevisning. Naar den høitærede Justitsminister ikke er forpligtet til at læse Aviserne og kjende de Tilfælde, der høre under Politiet, saa indser jeg ikke, at Skolelærerne skulde være forpligtede til at læse Aviserne og se, hvad der forekommer deri. — Maa det ikke være mig tilladt i Forbindelse hermed at henlede Opmærksomheden paa Justitsministeriets Skrivelse af 23de Juni 1852 i Anledning af en offentlig Forsamling, hvor der ikke i Forveien havde været meddelt Politiet Underretning om, at en saadan Forsamling skulde holdes. I denne Skrivelse gaar man ud fra den Bestemmelse i Grundlovens § 88, — det var den Gang § 93, men den er ordlydende med den ny § 88 — som siger: Politiet har Ret til at overvære offentlige Forsamlinger, og det daværende Justitsministerium slutter deraf, at det ogsaa maa være Pligt for dem, der ønske at holde saadanne offentlige Forsamlinger, i Forveien at underrette Politiet derom. Det staar altsaa som staaet fast fra Justitsministeriets Side, at Enhver, der ønsker at holde en offentlig Forsamling, f. Ex. ethvert af Folkethingets Medlemmer, der ønsker at holde Møde med sine Vælgere, er pligtigt til i Forveien at underrette Politiet om, at et saadant Møde skal holdes. Jeg fremhæver dette for at gjøre opmærksom paa, at det dog utvivlsomt er aldeles urigtigt fra den Omstændighed, at der i Grundlovens § 88 staar, at Politiet har Ret til at overvære en offentlig Forsamling, at slutte, at Politiet har Krav paa i Forveien at blive underrettet om, at en saadan Forsamling agtes afholdt. Om det end ikke kan forlanges, at Justitsministeren skal være bekendt med, at der holdes en offentlig Forsamling, saa maa man dog billigt kunne forlange af Politimesteren, at han er bekendt med, at der holdes en offentlig Forsamling i hans Jurisdiktion, og det kan dog ikke være Meningen, naar det skal holdes en offentlig Forsamling, at man, foruden at ud-